

Men som sagt: Skulle vi nu ikke gøre noget ved det og ikke kun lave det til festtaler, som vi har en tendens til på det her område?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Fru Vibeke Peschardt som ordfører:

Vibeke Peschardt (RV):

Egentlig kunne denne her forespørgsel, som er rejst sammen med redegørelsen, jo godt hedde: Hvordan vil man bevare livet på landet? Forstået på den måde: Hvordan vil man bevare bosætninger? Hvordan vil man få folk til at flytte derud? Hvordan vil man have, at landdistrikterne fortsat skal udvikle sig?

For at besvare det spørgsmål synes jeg, at man er nødt til at se lidt på, hvorfor livet på landet er blevet så meget anderledes. Der er flere, der har nævnt det i dag: Det hedder strukturudviklingen. For 40 år siden var der altså 200.000 landbrug med familier og karle og piger og alt muligt i det danske land, og det danske samfund var helt, helt anderledes indrettet, end det er i dag.

Sådan er det ikke længere. Der er 57.000 landbrug tilbage. De bliver større og større, og grunden er selvfølgelig, at de ikke kan løbe rundt. De kan ikke låne penge. De kan ikke udvikle sig, siger de, hvis ikke den strukturudvikling i virkeligheden fortsætter. Derfor må man så spørge: Jamen kan man ikke gøre noget ved det?

Jo, det kan man godt gøre noget ved, og det er også nævnt tidligere i dag. Sidste år vedtog Folketinget faktisk en landbrugslov, der satte en stopper for de aller-, allerstørste landbrugsfabrikker, typisk svinefabrikker, idet man nedsatte antallet af dyreenheder fra 1.500 – 1.500 er altså mange på et år – til 750, det var en halvering. Men stadig væk er der jo plads inden for de givne rammer til at udvikle, og det betyder, at vi ikke har set ophøret af strukturudviklingen, og vi har ikke set afvandringen fra landbruget stoppe.

Det samme gælder jo andre lovgivninger. Jeg kunne nævne lukkeloven, og jeg kunne nævne konkurrenceloven, og jeg vil gerne tage den sidste først, fordi jeg gerne vil kvittere for, at man netop i dag – kunne jeg se i en af aviserne – har lavet en konkurrencelov, der siger, at meget store fusioner skal godkendes af konkurrencemyndighederne. Det ville jo, hvis vi havde haft en lovgivning som den, da MD og Arla blev lagt sammen, da slagterierne blev lagt

sammen til et stort slagteri i Danmark, måske have betydet, at det ikke kunne lade sig gøre.

Hvad angår de sidste, nemlig slagterierne, vil jeg sige, at når man læser, hvad den sammenlægning nu skal bruges til, nemlig at lave et stort slagteri i hele Jylland, hvor man kan køre alle svinene til Bjerringbro – tror jeg er udpeget som stedet, hvor det der milliardslagteri skal ligge – så er det virkelig en fremme af strukturen, som efter vores opfattelse er yderst uheldig. Det betyder altså, at man skal transportere svin fra alle egne af Jylland til et bestemt sted. Det vil sige mere kørsel og alt muligt, som ud over det, at man mister arbejdspladser alle de steder, hvor man nedlægger de andre slagterier, også har nogle uheldige miljøkonsekvenser. Det har også nogle uheldige konsekvenser for planlægning af veje og alverdens andre ting. Så vi er godt tilfredse med, at den konkurrencelov, om end det blev sent, blev vedtaget.

Det samme gælder lukkeloven. Vi er jo i Det Radikale Venstre et liberalt parti, og vi har jo også i partiet en diskussion om, hvorvidt lukkeloven skal totalliberaliseres, eller om der skal være nogle grænser for den. Og jeg vil godt sige, at vi ikke er færdige med at have den diskussion inden døre i partiet, men jeg vil også godt markere, at hvis man ikke ønsker, at det skal være de helt store kæmpebutikskæder, der kommer til at overtage, så bliver man altså nødt til at have en eller anden form for regulering. Ellers vil det jo være sådan, at min lille Netto eller Fakta eller andet vil blive flyttet, for det er da helt klart nemmere for de store kæder at have en stor butik et sted, hvor alle folk kører hen, frem for at have alle de små butikker spredt rundt omkring.

Det var bare noget af det, der kunne hjælpe på strukturudviklingen, og det vil sige, at Folketinget og Folketingets flertal selvfølgelig har en meget afgørende indflydelse på, hvordan landet her bliver indrettet. Det er jo sådan set også Folketinget, der udstikker rammerne for, hvad amter og kommuner kan og gør.

Jeg vil så komme med nogle enkelte kommentarer specielt om de seks fokusområder, som Landdistriktsredegørelsen nævner, og nævne to af dem. Det ene er i virkeligheden et svar til hr. Ebbe Kalnæs, fordi han inviterer til, at Folketinget her til efteråret begynder at kigge på udligningsordningerne.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at de udligningsordninger, sådan som de er skruet sammen i dag eller til enhver tid, er udtryk for po-